వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

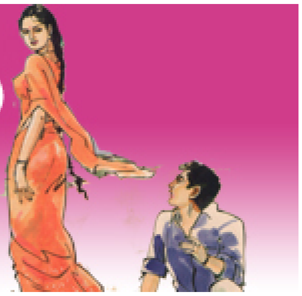

(గత సంచిక తరువాయి)

పరిమళ హైదరాబాదుకి టిక్కెట్టు తీసుకుని రైలెక్కింది.

రిజర్వేషన్‌లేని ఆ కంపార్ట్‌మెంటులోని మనుష్యులు పుట్టలోని చీమల్లా కిక్కిరిసి పోయివున్నారు.

పరిమళ ఎలాగో చోటు చేసుకుని చేతి సంచిని గట్టిగా పట్టుకుని తలుపు వారగా నిలబడింది. ఆమె ఆలోచనంతా కూతురి బ్రతుకు మీదే ఉంది. ఎలాగోలా దాని జీవితం నాశనం కాకుండా చూడాలి. తన జీవితంలాగే తన కడుపున పుట్టిన బిడ్డ బ్రతుకు కూడా చిరిగిన విస్తరి కాకూడదు.

రైలు పరుగెత్తుతున్నంతసేపూ ఆమె ఆలోచనలు కూడా అస్థిమితంగా పరుగెత్తుతున్నాయి.

పరిమళ తలుపు ప్రక్కన కూర్చుంది మెల్లిగా.

ట్రెయిన్ వేగంగా వెళ్తోంది.

రాత్రి పదకొండు దాటింది.

కంపార్టుమెంటులోని చాలామంది జనం నిద్రలోకి జారుకున్నారు స్పృహలోవుంటే మనుషుల్ని పట్టలేమోనని కాబోలు రోజులో సగం రాత్రిగా సృష్టించి మనుషుల మీద నిద్రమత్తు చల్లాడు భగవంతుడు.

ఎక్కడో పెద్ద శబ్దం.

నిద్రలోని జనం ఉలిక్కిపడి లేచారు.

ఏం జరిగిందో ఎవరికీ తెలియని స్థితి.

చుట్టూ గాఢాంధకారం.

పరిమళ గట్టిగా మూలిగింది. చేత్తో తలమీద తడువుకుంది. ఏదో తడి. ఏం జరిగింది? తను చచ్చిపోతున్నదా?

ఆమెకి స్పృహ తప్పిపోయింది. కళ్ళు తెరచి చుట్టూ చూసింది పరిమళ.

చాలాసేపు ఆమెకు తనెక్కడ వున్నది అర్థంకాలేదు.

చుట్టూ తెల్లటి గౌనులతో రెక్కలు మొలిచిన దేవతల్లా తిరుగుతోన్న నర్స్‌లని చూసి అది హాస్పిటలని గ్రహించింది పరిమళ. వెంటనే వళ్ళు తడిమి చూసుకుంది.

ఎడం చేతికి, కుడికాలికి బాండేజి వుంది. అప్పుడే ఆమెకు నొప్పికూడా తెలిసి సన్నగా మూలిగింది.

"హౌ ఆర్యూ?" అంటూ దగ్గర కొచ్చిందొక సిస్టర్ చిన్నగా నవ్వుతూ.

పరిమళ ఆమె ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పకుండా "నేనిక్కడికెలా వచ్చాను?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"మీరు వస్తున్న మద్రాసు హైదరాబాదు ఎక్స్‌ప్రెస్‌కి ఖాజీపేట దగ్గర ఏక్సిడెంటయింది"

"ఈ ఊరు?"

"వరంగల్"

పరిమళకి అకస్మాత్తుగా తను బయల్దేరడానికి గల కారణం గుర్తొచ్చింది.

"ఏక్సిడెంటయి ఎన్నాళ్ళయింది?" అంటూ అడిగిందామె కంగారుగా.

"పదిహేను రోజులు. ఇన్నాళ్ళూ మీరు కోమాలో వున్నారు. ఈ రోజే మీకు స్పృహ వచ్చింది" అంది సిస్టర్.

ఇంతలో ఆమె బెడ్ దగ్గరకి డాక్టరు వచ్చింది. "ఈ పేషెంటుకి స్పృహొచ్చింది డాక్టర్" అంది సిస్టర్ సంతోషంగా.

డాక్టర్ చిరునవ్వుతో పరిమళవైపు చూసింది.

"ఎలా వుంది?" అంటూ పరిమళ చేయి పట్టుకుని నాడి చూసింది డాక్టర్.

"నేను - నేను అర్జెంటుగా హైదరాబాదు వెళ్ళాలి" అంది పరిమళ గొణుగుతున్నట్లు.

డాక్టర్ పరిమళ వంక చిన్న పిల్లను చూసినట్లు చూసి నవ్వింది.

"ఎలా వెళతారు. నలభయిరోజులు మీరీ బెడ్ మీదనుండి కదలడానికి వీలులేదు" అంది.

పరిమళ అసహనంగా చూసి "లేదు డాక్టరమ్మా నేను చాలా అవసరమైన పని పడి హైదరాబాదు వెళ్తున్నాను. తీరా ఇలా జరిగింది" అంది బాధగా.

"నిజమే కాదనను. చాలా అవసరంగా బయల్దేరిన చాలామంది అసలీ లోకంలో లేకుండానే వెళ్ళిపోయారు. మీరింకా చాలా అదృష్టవంతులు కాలు, చెయ్యి విరిగి బయటపడ్డారు. అసలే పెద్ద వయసు. మొండికేసి కదిలితే అసలు కాలే తీసెయ్యాల్సి వస్తుంది" అంది డాక్టర్ మందలింపుగా.

పరిమళ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఇప్పుడెలా?" అంటూ సన్నగా గొణిగింది.

డాక్టర్ కాస్త మెత్తబడినట్లు చూసి "పోనీ మీరు మీ బంధువుల పేరు చెప్పండి పిలిపిస్తాను" అంది.

పరిమళకి కాస్త ధైర్యం వచ్చింది.

వెంటనేజగన్నాధరావుగారి పేరు చెప్పింది పరిమళ.

"మేము వీలయితే ఫోనులో కాంటాక్టుచేసి మీ సంగతి చెబుతాం. అంతవరకు మీరు నిశ్చింతగా వుండండి" అంది డాక్టరు నవ్వుతూ.

పరిమళ నీరసంగా నవ్వి తలూపింది.

డాక్టరు మెత్తగా అడుగులు వేస్తూ మరో బెడ్ వైపు సాగిపోయింది. డాక్టరుకి నిజంగా వుండవలసిన లక్షణాలన్నీ ఆమెలో అరుదుగా చూసి ఆశ్చర్యపడింది పరిమళ.

కళ్ళు మూసుకుని బెడ్‌కి జేరబడింది నిస్సత్తువుగా.

"నువ్వు చెబుతోంది నిజమేనంట్రా?" బలరాం సీరియస్‌గా అడిగాడు.

శంకర్ వణుకుతూ తలమీద చెయ్యిపెట్టుకుని "ఒట్టు" అన్నాడు భయంగా.

"ఆడేం కూసాడు? మళ్ళీ చెప్పు" బలరాం తాగిన మత్తు వదిలించుకోవడానికి కళ్ళు గట్టిగా మూసి తలదించాడు.

"నీ మూలంగానే ఆయన మొదటి పెళ్ళాం సచ్చిపోయిందట. ఆ వంకెట్టుకుని నువ్వు డబ్బంతా గుంజేస్తున్నావట నీ పీడా వదిలించుకుంటానని నిన్ను పోలీసోళ్ళకప్ప చెప్పేస్తానని చాలా కూసాడులే" అన్నాడు శంకర్ అమాయకంగా.

బలరాం కళ్ళు రక్తాన్ని నింపుకున్నాయి.

దవడలు ఆవేశంగా బిగుసుకున్నాయి.

చూస్తుండగానే అతని రూపం పరమ కర్కోటంగా తయారయ్యింది.

అతను బలంగా ఎదుటవున్న చెక్కపెట్టెని విసురుగా తన్నాడు.

"రేయ్ నా యెనక ఎదవ కూతలు కూస్తున్నావరా. చేతకాని కొజ్జా యెదవ. నన్ను పోలీసోళ్ళకి అప్పచెప్పేలోపునే నిన్ను యమభటులకి అప్పచెపుతాను" అంటూ గయ్యిన పైకి లేచాడు బలరాం.

శంకర్ వాడి విసురు చూసి భయపడ్డట్లుగా వెనక్కు తగ్గాడు.

బలరాం తూలుకుంటూ లేచి రెండడుగులు ముందుకి నడిచాడు.

తనూరుకుంటే బలరాం అన్నంత పని చేస్తాడని శంకర్ భయపడి పోయాడు.

వెంటనే బలరాం చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని "తొందరపడకు" అన్నాడు.

బలరాం వాడి చేతిని విసురుగా విదిలించి కొట్టి "నాకు నీతులు చెబుతావురా సన్యాసి" అన్నాడు కోపంగా.

శంకర్‌కి వాడి అవతారం చూస్తుంటే భయంగా వుంది. అయినాలేని ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు.

"నిజమే నీకు తెలిసినంత నాకు తెలియదు కాని ఆ జగదీష్ నువ్వనుకున్నట్లు అంత తొందరగా నిన్నేమీ చేయలేడు. పెళ్ళాం దగ్గర గొప్పకోసం అలా చెప్పివుంటాడు. పైగా ఊళ్ళో లేడూగా. నువ్వెళ్ళి ఏం చేస్తావ్?" అన్నాడు శంకర్.

బలరాం శంకర్ వేపు నిదానంగా చూసి "ఎక్కడికి వచ్చాడు?" అన్నాడు.

"ఏదో దేశమెళ్ళాడుగా నీకు తెలియదా?" అన్నాడు శంకర్ అమాయకంగా.

"ఆర్నీ నాకు డబ్బివ్వకుండానే ఎళ్ళాడా? ఆడికి మదమెక్కింది" అన్నాడు బలరాం కోపంగా.

"నీ దగ్గర అప్పు చేసాడా?"

బలరాం శంకర్‌వేపు చూసి నవ్వి "అప్పేటి? అంతకంటా గొప్పే. ఆడి అడ్డాల్ని నేను ఎత్తేస్తుంటాను. దానికి ఆడు జీతమిస్తుంటాడు" అని శంకర్ వేపు అనుమానంగా చూసి "అసలు నువ్విక్కడికి దేనికొచ్చావురా" అన్నాడు.

"నా కాడి దగ్గర పని సెయ్యబుద్దికావటంలేదు. ఏంటో ఆ యింట్లో దయ్యాలున్నాయంట. నాకు దయ్యాలంటే భయం. ఆ ముత్తు మాతో కలిసి పని చేసిందిగా. అదేమో మొన్నీ మధ్య లారీ క్రిందపడి సచ్చింది. మా అమ్మగారు జబ్బున పడింది. అందుకే మానేసాను."

"సరే మానేసావనుకో నా దగ్గరకెందుకొచ్చినట్లు?"

"చెబితే ఏమనుకోవుగా?" శంకర్ అనుమానంగా అడిగాడు.

"అనుకుంటే మాడు పగులుద్ది" చాలా సున్నితంగా చెప్పాడు బలరాం.

"ఏంలేదు జగదీష్ బాబు. నీకు చాలా కట్టల డబ్బు యివ్వటం సూసాను. నేను కూడా నీలాగా సంపాదించాలని ఆ కిటుకు నీ దగ్గర నేర్చుకుందామని" అన్నాడు శంకర్ మెల్లిగా.

బలరాం వాడివేపు చూసి పకపకా నవ్వేసాడు.

వాడు నవ్వుతుంటే రావిచెట్టు మీద పిట్టలు రివ్వున ఎగిరిపోయాయి.

"కట్టల కట్టల డబ్బు ఏం చేసుకుంటావురా నువ్వు" అన్నాడు తమాషాగా.

శంకర్ చిన్నబుచ్చుకున్నట్లు చూసి "నేను కూడా మంచి బట్టలు వేసుకుని అయ్యగారిలాగే కార్లో తిరుగుతాను" అన్నాడు.

"మరి అన్నీ నేర్పిస్తే నాకు గురుదక్షిణేటిచ్చుకుంటావురా నువ్వు" బలరాం ప్రశ్నకి శంకర్ మాట్లాడలేకపోయాడు.

తర్వాత మెల్లిగా అన్నాడు "మీ మీద ఈగ వాలకుండా చూసుకుంటాను, మీకు వంట వండిపెడతాను. జగదీష్ యింటికి ఎల్లినట్లు ఎల్లి అక్కడ విషయాలన్నీ రాబడతాను" అన్నాడు నమ్మకంగా.

బలరాం కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో వెడల్పయ్యాయి.

వాడిమీద ఒకలాంటి నమ్మకం ఏర్పడింది.

"నువ్వేదో అనుకున్నాను గాని మంచి తెలివయినోడివేరా?" అన్నాడు మెచ్చుకోలుగా.

శంకర్ కళ్ళు తళతళలాడాయి.

"సర్లే నువ్వా సీసా తీసుకెళ్ళి రోడ్డు మలుపులో వున్న సారా కొట్లో సారా తీసుకురా" అన్నాడు.

శంకర్ సీసా అందుకుని "డబ్బులు?" అంటూ నసిగాడు.

బలరాం ఆశ్చర్యంగా చూసి "ఈ యీదిలో ఎవడ్రా నన్ను డబ్బులడిగేంత కలేజా వున్నోడు. పోయి బలరాం సాబ్‌కని చెప్పు. లేదన్నాడంటే ఆడికి మూడిందన్నమాటే" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

శంకర్ సీసా తీసుకుని వడివడిగా వీధిలోకి వచ్చాడు. వాడి మస్తిష్కంలో రకరకాల ఆలోచనలు.

తాను ఎలాగైతేనేం బలరాం దగ్గర స్థానం సంపాదించగలిగాడు కానీ తర్వాత ఏం చేయాలి?

ఏం చేయాలని ఇంతకు తెగించాడు.

వాడి చిన్న బుర్రలో కోరికైతే పెద్దదే వుంది కానీ ఆచరణకి దారి అంతు చిక్కడంలేదు.

30

అర్థరాత్రి అయ్యేకొద్దీ సముద్రపు ఘోష హెచ్చుస్థాయికి పెరిగింది.

నిర్మానుష్యమైన ఆ సముద్రప్రాంతంలో విసురుగా వీస్తున్న గాలికి విపరీతంగా ఊగుతోన్న సరుగుడు చెట్లనుండి ఒకలాంటి ఈల శబ్దం వస్తోంది.

వాసవికి నిద్రపట్టడంలేదు.

కళ్ళముందు మహతి దీనవదనం కనిపిస్తోంది.

చెవుల్లో ఆమె చనిపోతూ చెప్పిన మాటలు గింగురుమంటున్నాయి.

మహతి.

ఒక గొప్ప సంగీత విద్వాంసురాలవుతుందని ఒక గొప్ప విద్యావేత్త అవుతుందని భావించింది తను.

కాలేజీలో ఆమెలో కనిపించే స్పార్క్‌ని చూసి ఎంతో ఆశ్చర్యపడేది తను.

కాని..కాని.. చివరకి మహతి శుష్కించి, నిరాశా నిస్పృహలని భరించలేక తనని తాను ఆహుతి చేసుకుంది.

పరిస్థితులు మనిషి వెంటబడి వేటకుక్కల్లా తరిమితే ఆమె బ్రతుకులాగే ఛిన్నాభిన్నమై పోతుందా?

మహతి వీణానాదం తన చెవుల్లో ఇంకా మార్మ్రోగుతోంది. కానీ మహతి లేదు.

ఇక తను ఎన్నటికి మహతిని చూడలేదు.

వాసవికి ఏడుపు పొంగుకొచ్చింది.

ఎదురుగా వున్న మంచమ్మీద అనంత్ నిద్రపోతున్నాడు.

ఊపిరి తియ్యడంవల్ల అతని ఆచ్ఛాదన లేని వక్షం కదులుతోంది. వాసవి అతనికి వినిపించకూడదని దుఃఖాన్ని బిగపెట్టింది.

అయినా మహతిని తలచుకుంటే ఆమె తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోతోంది.

ఆమె లేచి మెల్లిగా బాత్రూంలోకి వెళ్ళింది.

తలుపు బోల్టు వేసి వెను తిరిగింది.

అంతే కరెంటు పోయింది.

గాఢాంధకారం

దగ్గరగా అలలు విరగబడి ఒడ్డును కొట్టుకోవడం బాగా వినిపిస్తోంది.

వాసవి అకస్మాత్తుగా వెంటిలేటర్ వైపు చూసింది.

ఆ చీకట్లో అందులోంచి ఒక చెయ్యిలాంటి ఆకారం ముందుకు సాగి తనని అందుకోటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లనిపించింది.

మనిషి నిలువెల్లా వణికిపోఇంది.

ఆమె బోల్టు తీసి పారిపోదామనుకుని ప్రయత్నించింది. కానీ ఎంత లాగినా తలుపు అటువేపునుండి ఊడి రాలేదు.

ఆ చెయ్యి ఇంకా ముందుకి సాగుతోంది.

అంత చలిగాలిలోనూ ఆమె వంటిమీద చెమట ధారలు జలపాతాల్లా వురుకుతున్నాయి.

తలుపుకి బల్లిలా అంటుకు పోయింది.

ఆ చెయ్యి చాలా ముందుకు సాగి.. సాగి ఆమె ముఖం మీద కొచ్చేసరికి వాసవి భయాన్ని ఆపుకోలేకపోయింది.

ఆమె అరచిన అరుపుకి అనంత్ గబుక్కున తలుపు తోసుకుని వచ్చాడు "ఏమయ్యింది?" అంటూ.

వాసవి అతని చేతుల్లో జావలా ఒరిగిపోయింది.

అనంత్ ఆమెను ఎత్తుకుని తీసుకొచ్చి మంచమ్మీద పడుకోబెట్టాడు. అతన్ని గట్టిగా కరుచుకుపోయింది వాసవి.

"వసూ ఏం జరిగింది?" అడిగాడతను లాలనగా.

ఆమె చెప్పలేకపోతోంది. ఆమెలోని వణుకుకి మంచం కదులుతోంది.

ఆమె మరింత గట్టిగా అనంత్‌ని పెనవేసుకుంది.

"వసూ ఎందుకంత భయం? ఏం చూసావ్?" అతను ఆమె చెంపలు నిమురుతూ లాలనగా అడిగాడు.

వాసవినుండి జవాబులేదు.

ఎక్కడ అతను తనకి దూరం అవుతాడోనన్న భయంతో అతన్ని చుట్టబెట్టుకుపోతోంది.

అనంత్ ఆమెని తనచేతుల్లో బిగించాడు.

"మైడియర్ వసూ నీకేం భయంలేదు. నేనున్నానుగా" అతను ఆమె చెవిలో గుసగుసలాడాడు.

వాసవికేమీ తెలియటంలేదు.

ఒకవైపు అంతులేని భయం

మరో ప్రక్క అనుభవమెరుగని పురుష స్పర్శ.

అతని కౌగిట్లో ఆమెకు ఎంతో రక్షణ కనిపించింది.

అతను ఆమెను హత్తుకుపోతుంటే ఆమెకది తప్పులా కనిపించలేదు.

అసలేం జరుగుతుందో ఆమెకు అనూహ్యం

అనంత్ పెదవులు ఆమె బుగ్గల్ని, పెదవుల్ని ఆమె శరీరంలోని ప్రతి అణువుని చుంబిస్తున్నాయి.

ఆమె చేతులు అతన్ని ఇంకా గట్టిగా అల్లుకున్నాయి. ఒక అచేతనావస్థలో, ఆ చీకటి రాత్రి ఆమెకు తెలియకుండానే ఆమె అనంత్ సొత్తయిపోయింది.

ఏం జరిగింది తెలిసేసరికి తెల్లారిపోయింది.

"హల్లో!"

"ఎస్"

"మీరు జగన్నాధరావుగారేనా?"

"ఎస్"

"నా పేరు ప్రతిభ. నేను వరంగల్ రైల్వే హాస్పిటల్లో డాక్టర్ని ఇక్కడ మొన్న జరిగిన ట్రెయిన్ ఏక్సిడెంట్ ఇంజూర్ అయిన ఒక లేడీ మీ బంధువట. మీ పేరు చెప్పారు" అంది.

జగన్నాధరావుగారికి ఆందోళన పెరిగింది.

"ఏది, మద్రాసు హైద్రాబాదు ఎక్స్‌ప్రెస్ సంగతా?"

"ఎస్"

ఆయనికి బి.పి పెరిగిపోయింది.

ఆ ఏక్సిడెంట్ జరిగింది కొంపదీసి వాసవికి కాదుకదా. వాసవి ట్రెయిన్‌లో ఎందుకొస్తుంది? ఒకవేళ ఫ్లేస్ టిక్కెట్ దొరక్క బయల్దేరిందేమో

"హలో" అటువేపు డాక్టర్ హెచ్చరికతో ఆయన ఆలోచన నుంచి బయటపడ్డారు.

"మీరు రాగలరా?"

"ఆమెకెలా వుంది?" జగన్నాధరావుగారు ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"ఇప్పుడు ఫర్వాలేదు. ఎడం చెయ్యి. కుడికాలు ఫ్రాక్చరయ్యాయి. తలకి బలమైన దెబ్బ తగిలింది. పదిహేను రోజులు కోమాలో వున్నారు. ఆమెకి ఈరోజే స్పృహ వచ్చింది మీపేరే చెబుతున్నారు" అంది డాక్టర్.

జగన్నాధరావుగారిని నీరసం ఆవహించేసింది.

పేరడిగితే అవతల్నుండి ఏం వినాల్సివస్తుందోనని జంకిపోతున్నారాయన.

అయినా అడగక తప్పదు.

"మీరు బయల్దేరుతున్నట్లు చెప్పమంటారా?"

"ఇంతకీ ఆమె పేరు?" మెల్లిగా శక్తి కూడదీసుకుని ఎలాగో అడగగలిగారు జగన్నాధరావుగారు.

"పరిమళ" ఆయనకి ఎంతో రిలీఫ్‌గా అనిపించింది. ఆ వెంటనే చెప్పలేనంత ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది.

"పరిమళా" అన్నారు చిత్రంగా.

"ఎస్"

"అలాంటి పేరుగలవాళ్ళు నాకెవ్వరూ తెలీదు."

"ఆమె మీ పేరే చెబుతున్నారు. కాస్త గుర్తు తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నించండి."

జగన్నాధరావుగారు విసుక్కున్నారు.

"సారీ, ఆలోచించాల్సిన పనిలేదు. మా బంధువుల్లో ఎవరికి అలాంటి పేరులేదు. అసలు ఏ జగన్నాధరావుగారో కనుక్కోండి."

"సారీ ఫర్ ద ట్రబుల్" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది డాక్టర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments